Stripmaandblad f 1,25 NR.3

BRAMMETJE FOK

en het WITTE GELUK

NR. 3

BRAMMETJE FOK
en het WITTE GELUK

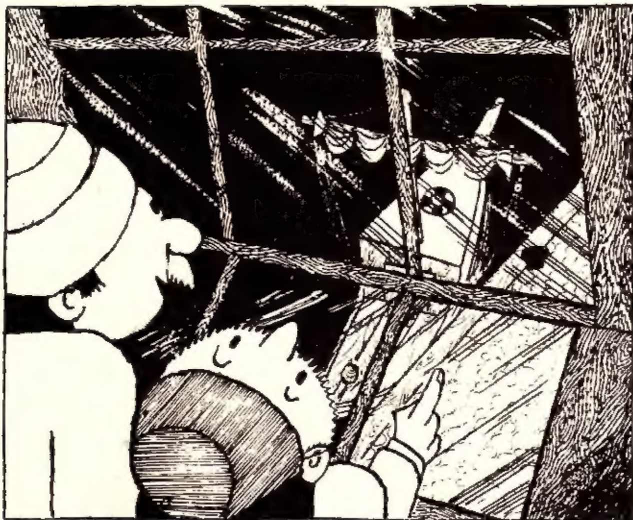
Tekst: Cor Dokter

Tekeningen: Bart v. Leeuwen

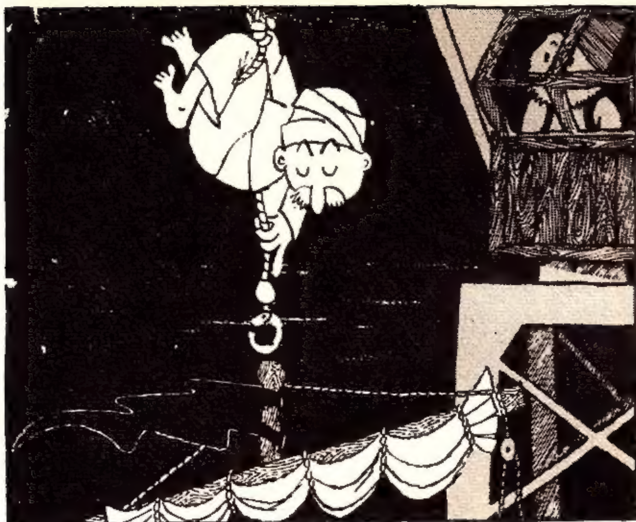

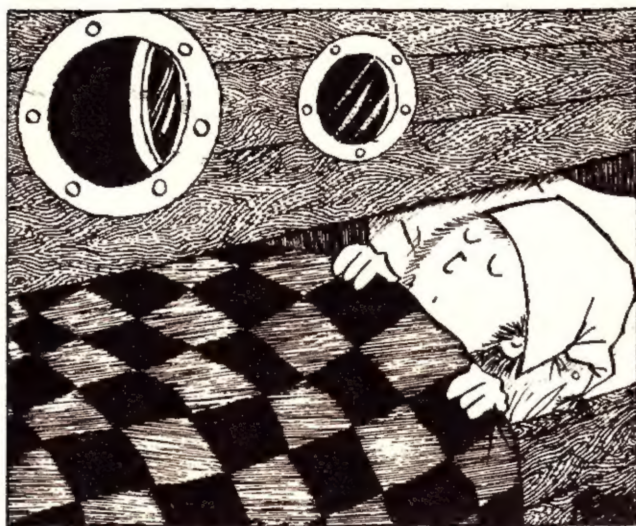
1. De maan stond in het eerste kwartier. Zacht dobberde de Kokanje in de tropische nacht. Roerloos staken de kranen aan de kade hun stalen armen omhoog. Bram, Karo en Tutu sliepen en ronkten. Er was niemand te zien. Tenminste. . .
In het hokje van de machinist, hoog in één der kranen, gluurden twee Oosterse mannen door de ruitjes naar het goede schip Kokanje.

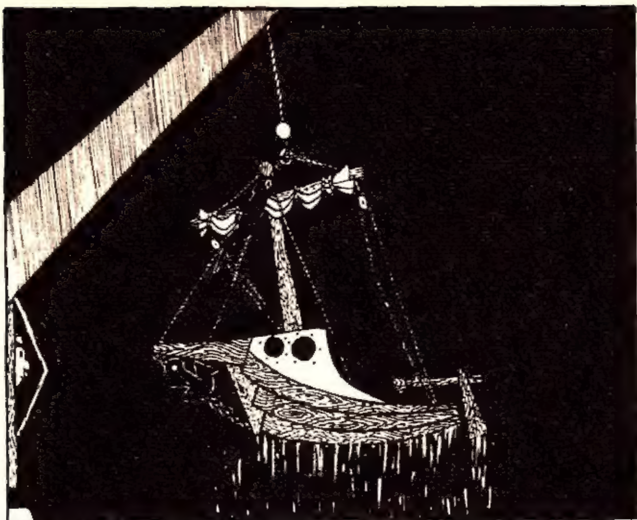
"Dat is 'm", zei één van de beide mannen schor."We staan precies op de goede plaats. Breng nu heel voorzichtig je kraan in beweging, maar zorg ervoor, dat je zo weinig mogelijk geluid maakt."
De machinist drukte op een knop. Zoevend kwam de krachtige machine in beweging. Boven hun hoofd begon de kraan centimeter voor centimeter te draaien. . .

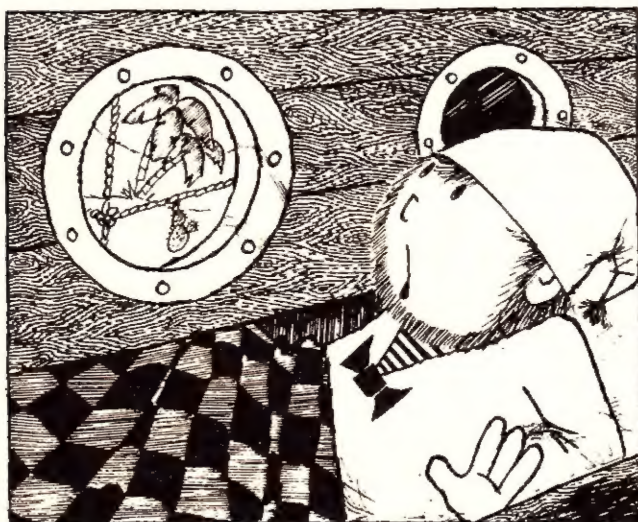
2. De geweldige kraan zwenkte stukje voor stukje verder, tot het topje van de kraan zich recht boven de mast van het goede schip Kokanje bevond.
Een stalen haak kwam omlaag. . . en boven die haak hing een man, die zo straks de opdracht aan de kraanmachinist had gegeven.
In het heldere licht van de maan kon de machinist precies zien, waar hij de machine moest stopzetten. De man in de kabel bevestigde zorgvuldig, en schijnbaar zonder enige haast, de haak aan het topje van de mast. Toen stak hij zijn

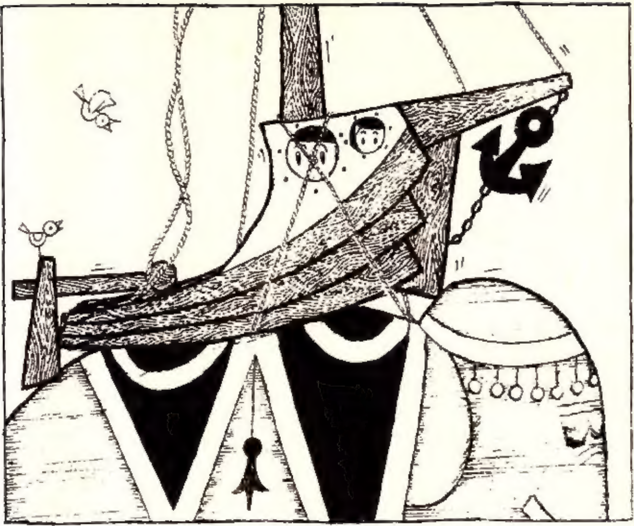
arm omhoog, ten teken dat de machinist de kraan weer in beweging kon brengen.
Even schommelde de Kokanje sterk, maar Bram werd er niet wakker van. Zelfs van het klappen van de patrijspoort wekte hem niet. In een haven als deze verwachtte hij geen gevaar en na de vermoeiende reizen, welke hij had gemaakt had hij zijn slaap hard nodig.
Buiten kwam de Kokanje langzaam omhoog. Het water, dat van de romp afliep, ruiste als een waterval.

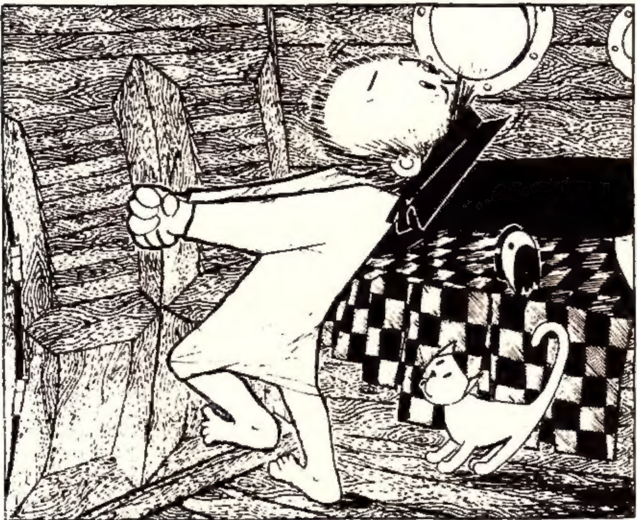
3. Als een vis, die door de hengelaar uit het water wordt opgehaald, zweefde de Kokanje tussen hemel en aarde. De kraanmachinist was een meester in zijn vak. Als de Kokanje van porselein was geweest, zou hij er niet zachter mee om hebben kunnen gaan.
"Ze slapen door", siste de opdrachtgever verheugd. "Ze merken niets. Alles gaat goed. Tegen de tijd, dat ze wakker worden, is er al niets meer tegen te doen."
Hij smoorde een lach in zijn hand om toch vooral maar

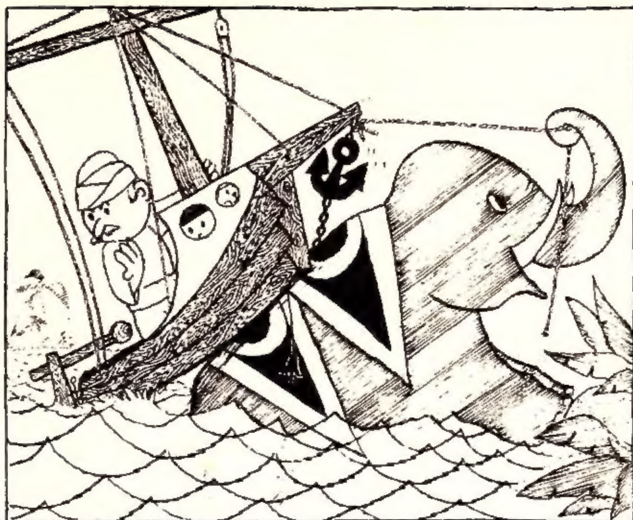
geen geluid te maken. Aan boord van de Kokanje bewoog zich niemand. Reeds vielen de eerste zonnestralen door de patrijspoort, toen Bram verkwikt wakker werd. Hij rekte zich uit, maar hield halverwege verbaasd op.
"We bewegen. . . varen we? Maar wie staat er dan aan het roer? " Hij zag langs de patrijspoort het gebladerte van palmbomen langzaam voorbijglijden. Een tak was zo dichtbij, dat de bladeren een ogenblik naar binnen zwiepten.
"En wáár varen we eigenlijk?" dacht Bram verbluft.

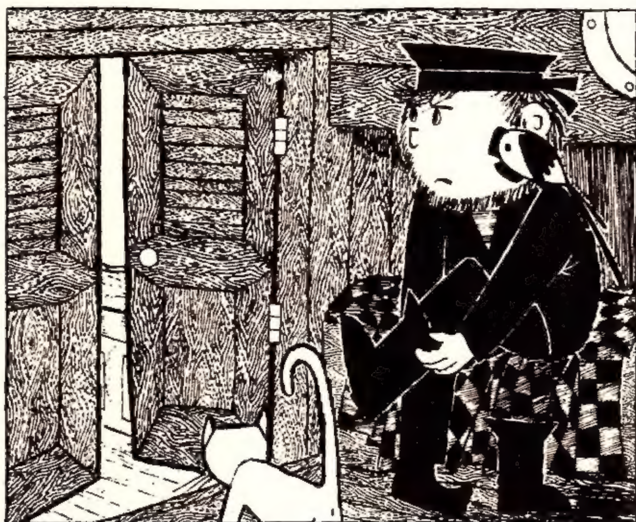
4. Bram sprong uit zijn kooi en maakte daarmee zijn vrienden wakker. In enkele woorden legde Bram de toestand uit. Gezamenlijk sprongen zij naar de patrijspoorten om naar buiten te kijken. En een moment wisten ze niet, wat ze zagen. "Geen water", stamelde Karo..
"Woestijn", kreunde Bram.
"Olifantenrrrug", kraste Tutu, en zó was het ook.
De reusachtige kraan had die nacht in het diepste geheim

het hele schip op de rug van een ontzaglijke olifant getild. Bram vloog naar de deur en rukte er hevig aan. Maar de deur gaf niet mee.
"Opgesloten", zei Bram en hij sloeg een hand tegen het voorhoofd. "Waak ik of droom ik? "
Hij greep zich krachtig bij de baard en gaf een kreet. "Ik waak", stelde hij vast en meteen begon hij hevig op de deur te rammelen en te bonzen. Maar niemand deed open.

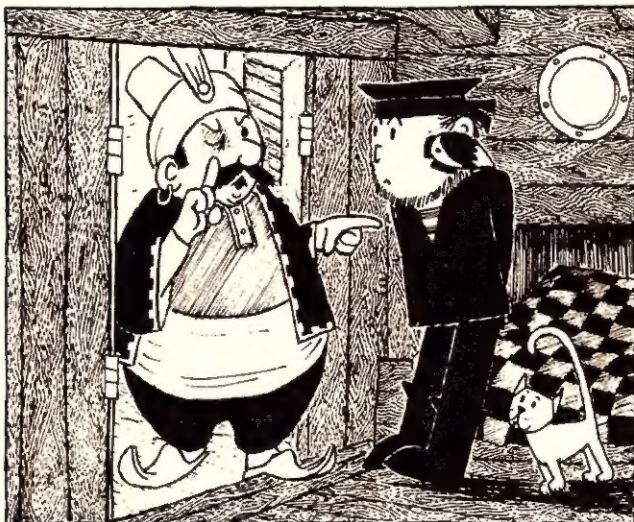
5. Er zat voor Bram niets anders op, dan zich aan te kleden en te wachten, totdat hij bevrijd zou worden. Zijn stemming werd er niet beter op, naarmate de tocht langer duurde. En het was nauwelijks een verbetering, toen de reusachtige olifant het water van een oerwoudrivier inliep en door de knieën zakte, totdat de Kokanje in het water lag. Eerst nu ging de deur langzaam open.
"Bram Fok", klonk een stem van buiten. "Ik wil met je praten".

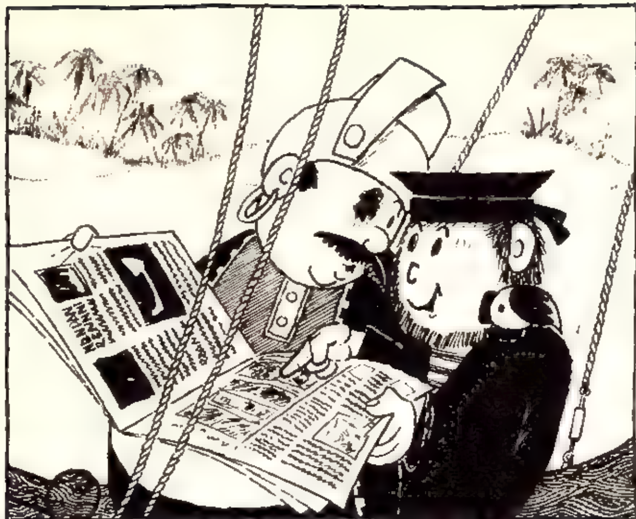
"Dat zal wel tijd worden", gaf Bram spinnijdig terug.
"Maar je moet me beloven. . ." begon de ander, doch Bram liet hem niet uitspreken.
"Ik beloof niets. Ik ben baas op dit schip. Jullie hebben het overvallen, dat is een misdaad. Ik wil wel naar jullie luisteren, maar géén beloften. . . géén voorwaarden."
Het bleef even stil. Toen zag Bram achter de deur een tafereeltje opdoemen, dat hem de mond deed openvallen van verbazing.

6. Twee Moorse jongetjes in prachtige kleding kwamen in de deuropening staan. Tegelijkertijd hieven zij hun trompetjes. En precies gelijk gaven zij een fanfare weg, waarvan het servies rinkelde.
"Knielt, knielt, knielt", riepen de beide jongens luidkeels de verbaasde Brammetje toe. "Knielt in het stof voor Zijne Grootmoedigheid de Grootvizier Abdallah de Grote."
"Groot, groot, groot, dat is géén kleine jongen", mompelde Bram, die overigens geen moment van plan was om voor welke aardse mijnheer ook te knielen. En hij zei het meteen heel duidelijk, toen een omvangrijk persoon bin-

nentrad, die glansde van de edelstenen en diamanten.
"Kom binnen", zei Bram, "en zeg je zegje. Ik weet niet hoe het bij je thuis is maar bij mij aan boord is geen stof en ik kan er dus ook niet in knielen. Bovendien gaat dan de vouw uit mijn broek."
De ander scheen dat gebrek aan onderdanigheid niet belangrijk te vinden. Hij wees op zijn oog en zei: "Ik moest u wel laten komen, want u ziet, dat ik u nodig heb."
"Wat? " viel Bram uit. "Bedoel je, dat je al die toestand overhoop hebt gehaald. . . voor een blauw oog? "

7. Zijne Grootmoedigheid de Grootvizier merkte wel, dat Bram langzamerhand heel boos begon te worden en daarom haastte hij zich nadere uitleg te geven.
"Ik liet u natuurlijk niet komen voor mijn blauwe oog alleen", zei hij kalmerend. "Ik liep gewoon tegen een deur op, dat is alles. Maar dit soort ongelukjes komt veel te veel voor. . . en dat komt door het verdwijnen van ons witte geluksolifantje."
"Een echt olifantje? " vroeg Bram ongelovig.
"Precies", zei de Grootvizier bedroefd. "Sinds het Bosvolk ons Witte Geluk heeft weggehaald zit alles ons tegen. We

willen het olifantje terug. En omdat we in de krant steeds uw avonturen hebben gevolgd, weten we, dat u de man bent om ons te helpen."
"Voor een beetje bijgeloof? " vroeg Bram verontwaardigd. "Ik heb wel wat beters te doen en. . ."
Een hevig gekraak stoorde hem in het gesprek. Hij keek over de reling en zag een huis instorten.
"Daar. . . wéér een ongeluk", zei de Grootvizier somber. "De een of andere dag vallen er slachtoffers. Heer Bram, u moet ons helpen."

8. Eigenlijk geloofde Bram nog steeds niet, dat het verdwenen geluksolifantje van de Grootvizier iets te maken had met de vele ongelukken, die in het land gebeurden. Maar hij wilde graag helpen. . . en hij rook bovendien weer het avontuur.
"Goed", zei hij dus. "We gaan."
Ontroerd schudde de Grootvizier hem de hand en de kleine jongetjes staken weer de trompetten. Uit de keizerlijke voorraden werd de proviand van Bram aangevuld en lang

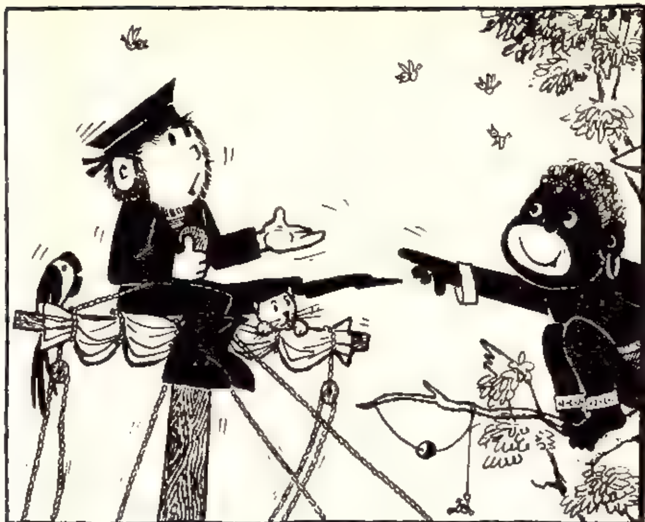
duurde het niet of hij was op weg naar het geheimzinnige Bosvolk, dat het olifantje zou hebben gestolen.
Het viel hem op, dat het water zo hoog gestegen was, dat hij gemakkelijk met de Kokanje door het oerwoud kon varen. Hier en daar staken de toppen van strohutten boven het water uit als bewijs, dat zich een geweldige overstroming had voorgedaan.
Dieper en dieper drong Bram het oerwoud binnen.

9. Steeds dichter wrongen takken en bladeren van het oerwoud ineen. Vreemde geluiden drongen tot hen door. Karo die boven in de mast op uitkijk zat, werd er schichtig van. Gevoelig als katten zijn voelde hij aan, dat onbestemde gevaren dreigden. . .
"Hédaar", riep hij eensklaps, terwijl hij heftig zijn neus ophaalde. "Bram. . . ruik jij niets? "
Bram snoof nadenkend.
"Niets bijzonders. . . hoezo? "

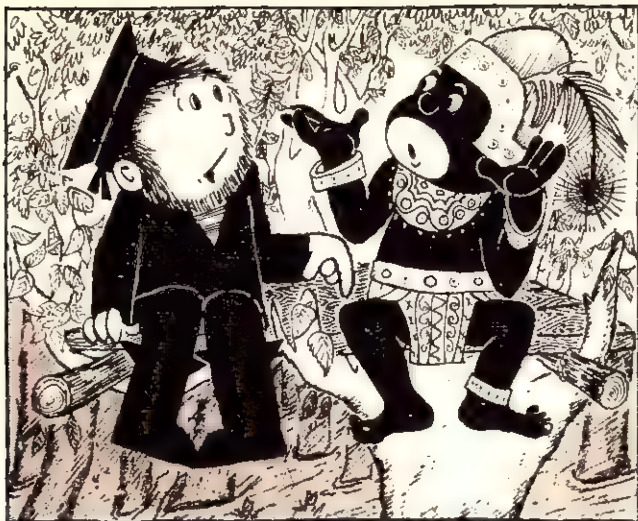
"Ik ruik vis."
"D'r zit hier vis genoeg, denk ik. . ."
"Nee, geen vis in het water. . . vis in de bomen", zei Karo.
Bram keek niet vriendelijk.
"Dit is geen tijd voor grapjes", zei hij ernstig. "We hebben onze aandacht heus voor andere dingen nodig."
"Maar dit is geen grapje", wilde Karo zeggen, toen hem eensklaps de mond werd gesnoerd. Een afgekloven visgraat was hem met kracht in de snuit geworpen!

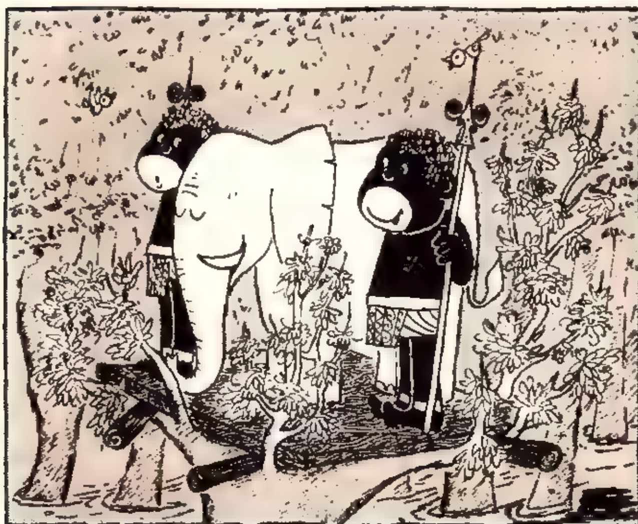
10. Van zijn plaatsje aan het roer af had Bram alles gezien. "Dus toch. . . vis in de bomen. . .", mompelde hij en hij draaide aan het roer om de Kokanje tot tussen de stammen te laten varen, die diep in het water stonden.
Daar zag hij de oplossing van het raadsel.
Op een stevige houten bodem, hoog in de bomen, zat een Bosvolkfamilie heel gezellig bij elkaar. Ma hing de was op, de kleintjes zaten te kwartetten.
"Mag ik van jou van de serie Huisdieren de Krokodil? "

"Heb ik niet. Maar mag ik dan van jou van de serie Muziekinstrumenten de Tam-Tam? "
Enigszins terzijde zat de vader, die de visgraat per ongeluk in Karo's gezicht had geworpen. Hij groette Bram vriendelijk en vertelde, dat hij het Dorpshoofd van het Bosvolk was.
"Hebt u dan misschien de Witte Olifant van de Grootvizier gestolen? ", vroeg Bram beleefd.
"Inderdaad", zei de aardige man. "En wat zou dat? "

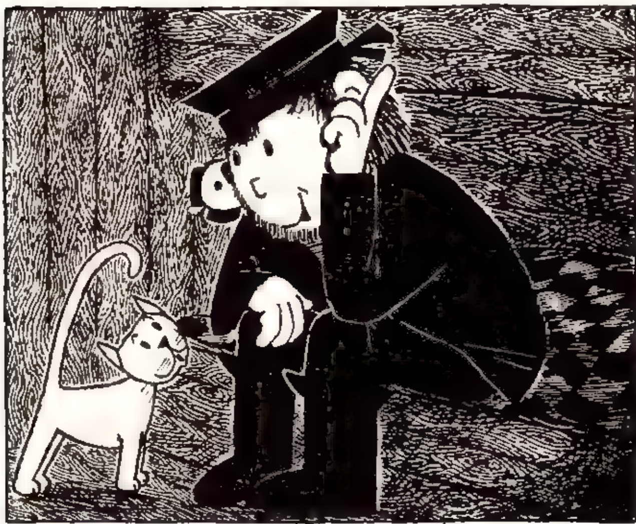
11. Met open mond keek Brammetje het dorpshoofd aan. Niet alleen gaf de man toe, dat zij het geluksolifantje hadden weggehaald, maar hij scheen er bovendien niets bijzonders in te zien.
Het dorpshoofd merkte de verbazing van Bram op. Hij was vriendelijk genoeg om een nadere verklaring te geven.
"Kijk eens", zei hij kalmpjes. "Je hebt zelf gezien, wat een tegenslag wij hebben gehad. De oogst is bedorven, het land staat onder water. In onze hutten kunnen we niet meer wo-

nen. Het Geluk is er voor iedereen, en nu wij zo'n pech hebben, vond ik dat wij dat geluksolifantje wel even mochten lenen. We kunnen hem pas missen, als het water zakt."
Hij wees voor zich uit. Tussen de bomen door kon Bram met enige moeite het olifantje zien staan, dat door zwaarbewapende krijgers bewaakt werd.
"Zie je wel, hij wordt goed verzorgd en hij heeft het erg naar zijn zin", zei het dorpshoofd. Bram wilde iets zeggen, maar deed het niet. Hier viel niet meer te redeneren.

12. Al bracht Bram zijn bezwaren niet onder woorden, toch merkte het dorpshoofd wel, dat zijn bezoeker het niet met hem eens was. Daarom zei hij iets strenger: "Luister goed, niemand zal u kwaad doen, maar probeert u vooral niet dat olifantje weg te halen. Want dan zouden we boos kunnen worden. En in onze boosheid zouden we domme dingen kunnen doen."
"Maar het geluksolifantje is van de Grootvizier", probeerde Bram toch nog.

"Het geluk is van niemand. . . en tegelijk voor iedereen", zei het dorpshoofd en daar kon Bram weinig tegenin brengen. Mopperend trok hij zich terug in de kajuit van de Kokanje, waar Karo en Tutu eerbiedig wachten op het goede idee, dat ongetwijfeld komen zou. Ze zagen Brams ogen oplichten, zij zagen zijn vinger omhoog gaan en zij hoorden hem zeggen:
"Wacht eens. . . Ik heb een goed idee."
"Zie je wel", zei Karo tevreden.

13. Zeer tevreden met zichzelf en de hele wereld rookte Bram zijn pijpje. "Het is zo simpel mogelijk", legde hij uit. "Deze mensen denken, dat het witte olifantje geluk brengt. Het enige, wat wij te doen hebben is. . . kleine ongelukjes te veroorzaken."
"Natuurlijk", riep Karo opgewonden. "Dan merken ze, dat het allemaal bijgeloof is, en dat het olifantje helemaal geen geluk brengt."
"Prrrrrecies", zei ook Tutu voldaan.

"We moeten natuurlijk zorgen, dat niemand er gevaar bij loopt", zei Bram. "Om te beginnen. . ."
Wat hij voorstelde werd bij het vallen van de nacht uitgevoerd. Voorzichtig maakte Bram een brug los, die van lianen was vervaardigd en van boom tot boom voerde. Het was zijn bedoeling de brug te laten neerstorten, vlak voordat iemand er overheen zou lopen. Het leek een goed plan. Maar ook goede plannetjes lopen wel eens verkeerd uit. . .

14. De volgende morgen voerde Bram zijn plannetje uit. Vlak voordat een inwoner van het Bosvolk over de lianenbrug zou lopen liet hij het uiteinde los. "Zo", zei Bram tussen de struiken. "Nu zullen ze begrijpen, dat ze evenveel tegenslag hebben met of zonder geluksolifantje. We zullen helpen de brug te herstellen en dan kunnen we dat olifantje zo meenemen naar de wettige eigenaar. Aan dat beest hebben ze nu niets meer."
Vol vertrouwen keek hij toe, hoe de mannen van het Bosvolk de stevig gevlochten brug naar zich toehaalden. Hij

meende zelfs te horen, dat er op het olifantje gescholden werd. Maar hoe hoger het net kwam, hoe meer de boze woorden verstomden. Hier en daar ging zelfs een gejuich op.
"Lieve help", zei Bram. "Hoe is dat nou mogelijk? "
"Dat net zit vol met vis! In plaats van ongeluk hebben wij die lui een reuze voordeeltje bezorgd. . . hoor ze maar eens lachen en pretmaken. . ."
"Nou, van dat plannetje is niet veel terechtgekomen", zei Karo op een toon, alsof hij het altijd wel geweten had.

15. Met man en macht trok het Bosvolk de lianenbrug boven water. Nog nooit was er in één keer zoveel vis gevangen. Kreten van verrukking klonken op. En Bram beet van woede op zijn nagels, hoewel hij dat anders een ongezonde gewoonte vond.
"Hoe bestaat het, hoe bestaat het", mompelde hij voortdurend. "Dit had een ongelukje moeten zijn. . . en het blijkt een groot geluk te worden. Zou dit witte olifantje dan toch geluk brengen? "

Die gedachte wierp hij meteen van zich af.
"Nee, het is onmogelijk. Dit is alleen maar toeval."
Het Bosvolkje dacht daar anders over. Zodra de vis was binnengehaald begaf men zich in optocht naar het witte olifantje, dat met bloemslingers omhangen werd als dank voor de grote hoeveelheid voedsel, die uit het water was opgehaald. Eigenlijk hadden ze het aan Bram te danken. Maar die kreeg nog geen paardebloem, laat staan een slinger.

16. Na de eerste teleurstelling ging Bram alweer gauw aan het denken om een nieuw ongeluk te verzinnen. Eens moest hij het Bosvolk toch kunnen bewijzen, dat het gestolen olifantje geen geluk bracht. Zijn kans kwam, toen hij twee mannen worteltjes zag oogsten op het enige stukje grond, dat nog niet door de overstroming was getroffen. Bovenin de palmboom gezeten wierp Bram behendig een kokosnoot op het hoofd van één der mannen.
"Als je nét op een plekje staat, waar een kokosnoot valt,

heb je toch pech", dacht Bram. "Dan zal die man tenminste gaan twijfelen aan het geluksolifantje. . ."
Het slachtoffer twijfelde echter niet aan het olifantje, maar aan zijn maat, die rustig doorwerkte. Hij woog de kokosnoot op de hand en mikte nauwkeurig. Bram zag het grinnikend aan. "Ook goed, ook goed", fluisterde hij. "Nu krijgen ze ruzie en dat is óók ongeluk. Als ze gaan vechten hebben we al bewezen, dat het geluksolifanjte geen waarde heeft." Maar helaas. . . . .

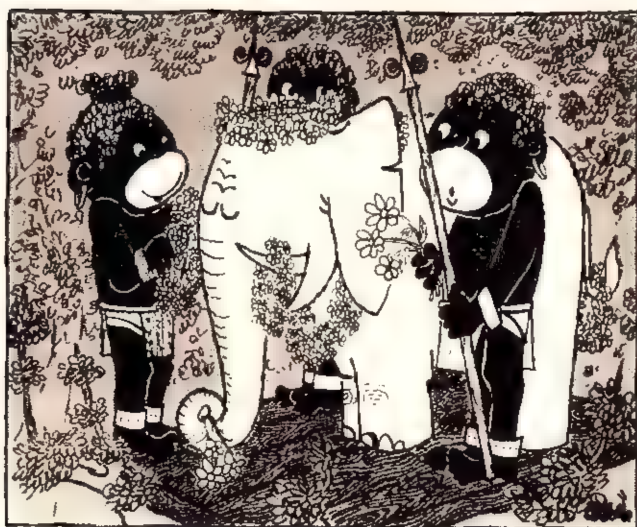
17. Het leek erop, dat Brams plannetje nu toch het gewenste resultaat zou hebben. "Tok", zei de kokosnoot, die met grote kracht op het achterhoofd van de niets-vermoedende tuinman neerkwam.
"Au", zei de tuinman en hij draaide zich wild om naar zijn maat. "Dat kun je wel laten, dat neem ik niet. . ." "Had je mij maar niet moeten gooien", zei de ander, en

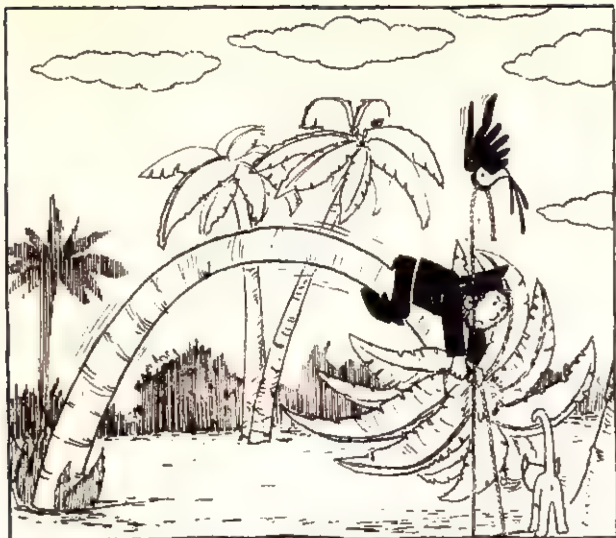
daarmee gaf hij toe de kokosnoot geworpen te hebben. De tuinman verspilde verder geen woorden, maar sprong naar voren. "Rrrrrang", zei de vuist, die krakend op de wang terechtkwam. "Mooi", zei Bram, "nu heb ik toch echt voor een goed ongeluk gezorgd."
Maar opnieuw stond hem een teleurstelling te wachten.

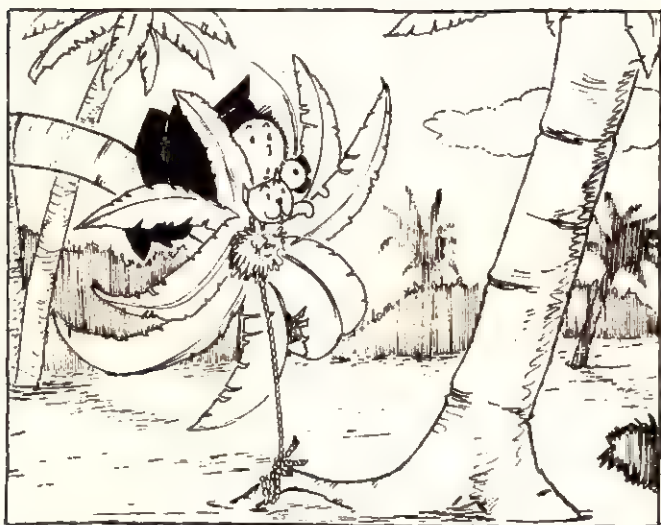
18. In plaats van stevig te gaan terugvechten kwam er plotseling een grijns op het geizcht van de man, die de kokosnoot had gegooid. Tussen zijn vingers hield hij een kies van flinke afmetingen, die hij trots aan zijn verbaasde tegenstander liet zien. "Hartelijk bedankt", riep hij uit, terwijl hij de ander ontroerd de hand schudde. "Wekenlang heb ik al last van die zere kies. . . en nu hen jij 'm eruit geslagen. Dat noem ik geluk hebben."

"Dat komt door het geluksolifantje", riep de tuinman en hij was de buil op zijn eigen hoofd meteen vergeten. "Laten we hem hulde gaan betuigen."
Voor de tweede maal werd het witte olifantje beladen met bloemen en slingers.
Ergens in de bomen gromde Bram hulpeloos.
"Wéér mis", zei hij benepen. "Het zou wel leuk zijn, als dat olifantje mij óók eens een keertje geluk zou brengen."

19. Nóg was Bram niet verslagen, al begon het geluk van het Bosvolk hem langzamerhand te benauwen.
"Hier moeten krachtiger middelen worden toegepast", zei hij tot Karo en Tutu, die eerbiedig luisterden, al bekroop ook hen langzaam de twijfel. Met hun hulp boog Bram een stevige palmboom om, totdat deze gespannen stond als een boog.
"Mooi zo", zei Bram, terwijl hij de laatste knopen stevig aanhaalde. "Straks verbergen wij ons in de buurt en als ie-

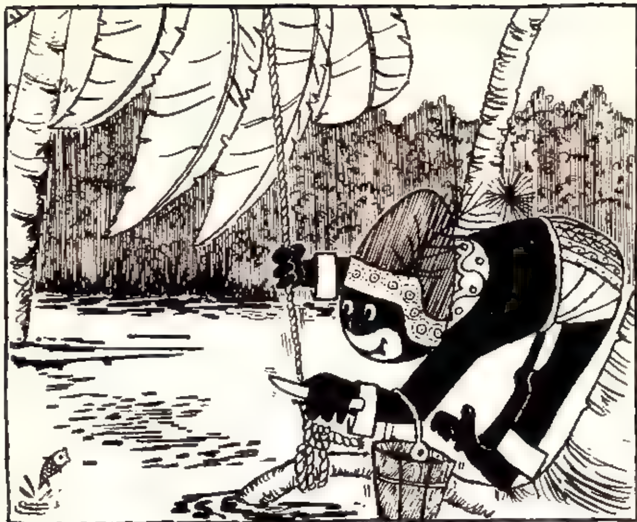
mand over de strik op de grond loopt snijd ik het touw door. Als die man dan nog niet gelooft dat het witte olifantje geen geluk brengt, dan weet ik het niet meer. Niemand vindt het prettig om ondersteboven aan een boom te bungelen." Hij maakte aanstalten om uit de boom te klimmen en de lus te gaan neerleggen, toen Karo eensklaps siste: "Vlug Bram, tussen de bladeren. Er komt iemand aan. Niemand mag ons zien, anders gaat ons plannetje niet door. . ."

20. Karo en Tutu konden zich nog elders in het diepe gras verschuilen, maar Bram was verplicht in de boom te blijven wachten tot de rustverstoorder voorbij was.
Toevallig was de man, die voorbijkwam, het dorpshoofd van het Bosvolk. Zijn vrouw had hem die morgen het bos ingestuurd om een touwtje te zoeken voor haar emmertje. Sinds zij in de bomen boven het water woonde moest zij steeds de trap af om water te scheppen. Het was veel gemakkelijker om een putsemmertje te maken, zoals de schippers hebben.

"Fijne boodschap", mopperde de dorpshoofd. "Waar haal ik zo gauw een touwtje vandaan? "
Hij had het nog niet gezegd of hij zag het touw, waarmee Bram de boom had gespannen. Stijf van schrik zag Bram, hoe de ander een mes te voorschijn haalde, waarmee hij het touw zou doorsnijden. Waarschuwen kon Bram niet, want daarmee zou hij verraden, wat hij van plan was geweest. Hij kon zich alleen maar vasthouden.
Maar véél zou dat niet helpen. . . . . .

21. "Wat een geluk", dacht het dorpshoofd, "dat ik hier nu net een touw moet vinden. Daarvoor zal ik straks het olifantje bedanken. Het lijkt warempel wel, of dat touw hier opzettelijk voor mij is klaargelegd." Hij haalde uit met zijn vlijmscherpe mes. . . en meteen vloog de strakgespannen boom recht als een ontspannen veer.
Hoe goed Bram zich ook had vastgehouden, hier kon hij

niet tegenop. Zijn handen trokken de bast van de boom, toen hij werd weggeslingerd als een steentje uit een katapult. Pijlsnel vloog hij door de lucht.
De start was goed en de vlucht voortreffelijk. Maar over de landing maakte Bram zich zorgen. . .
"Ach", flitste het door hem heen, "als ik nu maar éénmaal eens net zo'n gelukje had als dat Bosvolk. . ."

22. Het zou waarschijnlijk heel lelijk met Bram zijn afgelopen, als niet net op dat moment met lome slag en lodderige blik een zwaan was voorbijgekomen, die op weg was naar zuidelijker streken.
Het was een kans van één op de duizend. . . maar Bram greep die met beide handen aan. Hij sloeg zijn armen om de hals van de zwaan, die er wel van opkeek, en voorkwam op die manier een pijnlijke val.
"Oef. . .", zei Bram.
"Ach, ach", zeiden Karo en Tutu, die alleen het begin van

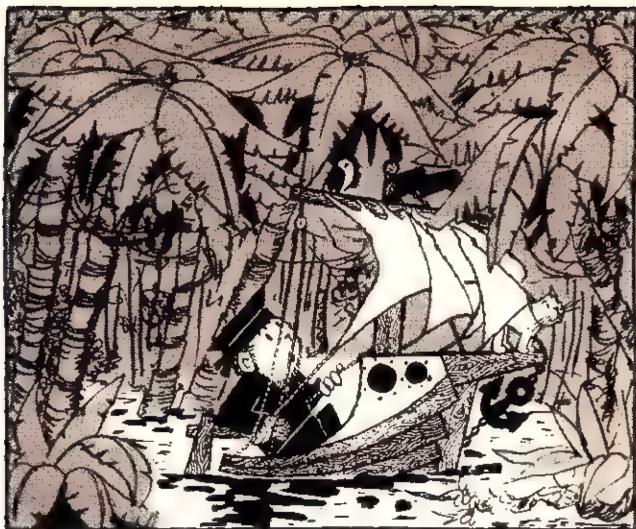
Brams luchtreis hadden gezine. Machteloos zaten zij aan de bosrand. Iemand, die op die manier was weggeschoten, had net zo weinig kans er goed af te komen als in het circus de man uit het kanon zonder vangnet.
"Jarenlang heeft Bram veel geluk gehad", zei Karo verdrietig. "Maar nu wordt hij door pech achtervolgd. Nooit zullen we hem weer horen lachen. Nooit zullen we hem vrolijk horen zeggen: hallo jongens."
"Hallo jongens", zei een stem in de struiken.

23. Karo en Tutu sprongen een gat in de lucht. Tutu natuurlijk wat hoger dan Karo.
"Bram je lééft", riep Karo uit.
"Een mirrrrrrrrakel", kraste Tutu.
Grijzend kwam Bram de struiken uit.
"Ik heb inderdaad een heleboel geluk gehad, jongens, want ik dacht dat mijn laatste uurtje geslagen had." Hij vertelde, hoe hij tijdens zijn gedwongen luchtreis door een zwaan was gered. "Het dier daalde snel om me kwijt te raken en was

alweer verdwenen, voordat ik dankje kon zeggen."
"Wonderlijk", zuchtte Karo.
"Zeg dat wel", zei Bram. "Want het mooiste komt nog. Toen ik daar zo hoog door de lucht zweefde aan de hals van die zwaan zag ik plotseling iets. . ."
Hij hield op en schudde het hoofd.
"Jullie zullen het wel zien. We gaan meteen op pad. Maar eerst gaan we ook bloemen brengen aan het geluksolifantje."
En zo gebeurde het.

24. Nog steeds geloofde Bram niet werkelijk, dat het witte olifantje geluk bracht. Maar het was hem veel waard, dat het Bosvolk geen wantrouwen meer tegen hem koesterde nu hij zelf door een bloemenhulde had bewezen aan de macht van het olifantje te geloven. Daardoor kon Bram ongehinderd met zijn Kokanje wegvaren. . . dieper het oerwoud in.
"Kijk", wees Bram, toen zij enige tijd hadden gevaren. "Dat was het, wat ik uit de lucht heb gezien. Een doodgewone beverdam. . . daardoor is alle narigheid ontstaan. De bevers

hebben zo'n sterke dam gebouwd, dat ze al het water tegenhouden. . . en daardoor overstroomde het land." "Dan hebben we alleen maar die dam op te ruimen. . .", begon Karo. ". . . En dan zakt het water", zei Bram. "Daarna keren we terug, en snel, anders raken we met de Kokanje aan de grond. We vertellen alles, het Bosvolk zal inzien, dat ze het olifantje niet nodig hebben en we kunnen het dier aan de ware eigenaar teruggeven."
Het leek logisch. Maar toch. . .

25. Het viel niet mee om de dam op te ruimen, want de bevers maakten bezwaren en het vlechtwerk was stevig. Toch slaagden Bram en zijn vrienden erin – vooral door de kracht van Tutu – om de versperring weg te werken. De bevers pakten hun koffers en zochten rustiger streken op.
Teruggekeerd in het dorp van het Bosvolk was Bram er getuige van, hoe blij de bewoners waren toen het zakken van het water geconstateerd werd. En Bram was ook blij.

"Alles is goed afgelopen", zei hij tegen het dorpshoofd. "Dank zij het witte olifantje", zei de ander. Bram liet dat maar en al vond hij wel, dat hijzelf ook wel wat eer zou hebben verdiend.
"Nu kunnen we dus het olifantje weer meenemen, u hebt het niet meer nodig", zei Bram opgewekt.
De ander keek eensklaps lelijk.
"O nee", zei hij driftig, "daar is nog geen sprake van."

26. De verontwaardiging deed Bram even vergeten, dat hij tegen het dorpshoofd sprak.
"Wat?" riep hij uit. "Krijgen we het olifantje niet mee? Dat is een lelijke streek, dat is gemene bedriegerij."
Hij stampte op de bodem, die intussen drooggevallen was.
"Er is nu toch geen reden meer om dat dier hier te houden?"
"Dat zal ik beoordelen", bleef het dorpshoofd kalm. "Zoveel geluk zou u toch ook niet willen afstaan? "
Hoe Bram ook praatte, er was geen verandering te brengen

in het standpunt van het dorpshoofd. Moedeloos keerde Bram zich tot zijn vrienden.
"Nu weet ik het ook niet meer. En dat na alle moeite, die we hebben gedaan. Het is hopeloos."
Toch was ook hier de redding nabij. . . om juister te zijn, even nabij als een eenzame hengelaar, Krokodillekoos, die nog niet eens in de gaten had, dat het water inmiddels verdwenen was. . . . .

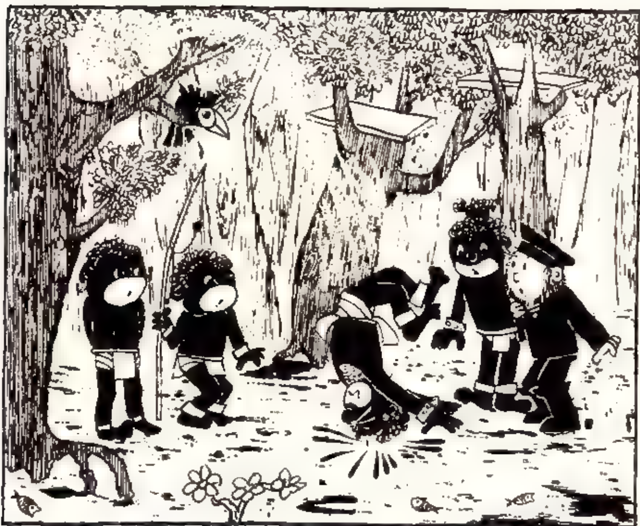
27. Suffend zat Krokodillekoos op de boomtak, zonder te bemerken, dat het water inmiddels verdwenen was. Uit gewoonte bewoog hij zijn hengel langzaam heen en weer, en eensklaps voelde hij een ruk aan zijn arm.
"Beet. . .! ", riep Krokodillekoos en meteen was hij klaarwakker. Met een geweldige slag zwiepte hij zijn hengel omhoog, en eerst toen bemerkte hij, dat hij het broekje van het dorpshoofd had gevangen. Dank zij de goede kwaliteit van de stof scheurde het broekje niet. . . en het gevolg was, dat het dorpshoofd met zijn broekje in de boom werd ge-

slingerd.
"Hahááááá", riep Brammetje uit. "Gelooft u nu nog, dat het olifantje geluk brengt? "
Het dorpshoofd wilde niet toegeven.
"Ik heb toch geluk, want ik ben netjes op een tak terechtgekomen", zei hij triomfantelijk, "en. . ."
Meer kon hij niet zeggen, want door het schudden van de boom viel een ei van de Kleefvogel recht uit het nest precies op zijn hoofd.
"Bah. . . dat klééft. . .! " riep het dorpshoofd uit.

28. Met twee builen op het hoofd wilde het dorpshoofd nog steeds niet toegeven, dat het olifantje geen geluk bracht. "Het is waar", zei hij, terwijl de plakstruif van het ei van de Kleefvogel zich langzaam verspreidde, "het zit een beetje tegen. Maar er is toch een geluk bij een ongeluk. Er is water genoeg om me af te wassen."
Zonder meer nam hij een duik uit de boom. . . en hij plofte neer op de grond, waar geen water meer was.

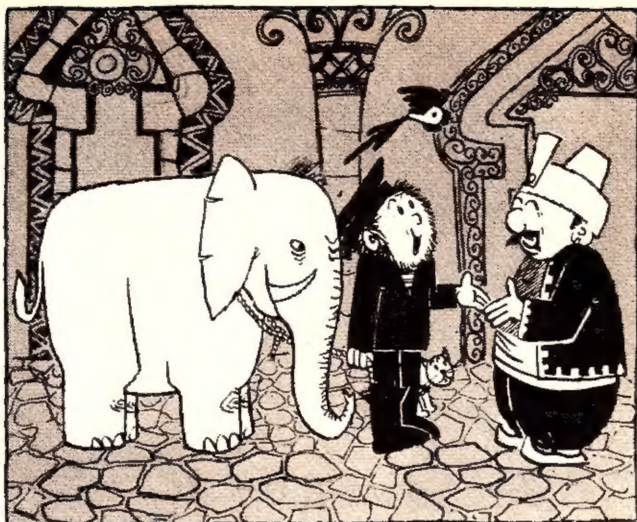
Duizelig bleef hij zitten. En Bram kon het niet helpen. . . hij moest de ander nu een beetje plagen.
"Nu ja", zei hij op precies dezelfde toon als die, waarop het dorpshoofd sprak, "er is toch een geluk bij een ongeluk. Want er was tenminste nog plaats voor een derde buil op je hoofd."
Grimmig sprong het dorpshoofd overeind.
"Dat zal ik je betaald zetten! " schreeuwde hij.

29. Spinnijdig sprong het dorpshoofd op Brammetje af met de bedoeling die brutale zeeman eens flink op zijn plaats te zetten. Helaas lette het dorpshoofd daarbij niet op een steen, die op wijn weg lag.
Een kreet. . . een luchtsprong. . . en daar danste het dorpshoofd in het rond, terwijl hij met twee handen zijn pijnlijke grote teen omklemde.
"Pas op", riep Bram nog, maar het was al te laat. Nu stootte het dorpshoofd ook allergemeenst de grote teen van zijn

andere voet. . . en daar lag hij languit in de modder. "Een ezel stoot zich in het gemeen niet tweemaal aan dezelfde steen", zei Bram zachtjes, maar hardop telde hij: "Eén, twee, drie, vier builen. Tjonge, tjonge, ik wou dat ik zo'n geluksolifantje had. . . geweldig."
Het dorpshoofd was verslagen.
"Neem mee", stootte hij moeilijk uit. "Neem alsjeblieft dat dier mee. . . en laat ik het nooit meer zien. . .! Dat beest brengt alleen maar ongeluk. . .! "

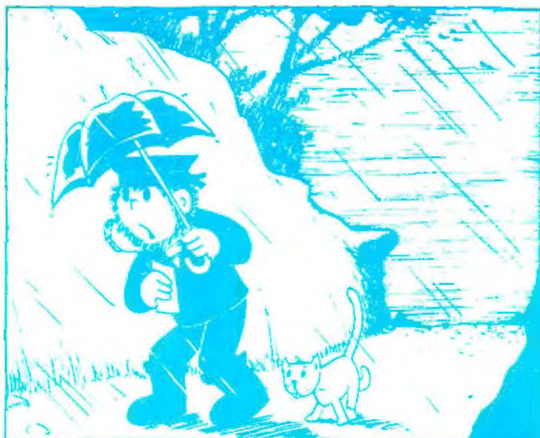
30. Zo kwam het, dat Bram tenslotte toch het witte geluks-olifantje kon overdragen aan de Grootvizier. De blijdschap van de machtige man was niet te beschrijven. Hij beloonde Bram rijkelijk, knuffelde het olifantje en nodigde onze vrienden meteen uit voor een feestmaal om de terugkeer van het geluk te vieren.
Aan tafel moest Bram nog eens uitgebreid vertellen over zijn avonturen, en zij lachten schaterend toen hij beschreef, hoe het dorpshoofd door pech was achtervolgd.
"Het mooiste was", grinnikte Bram, "dat het dorpshoofd

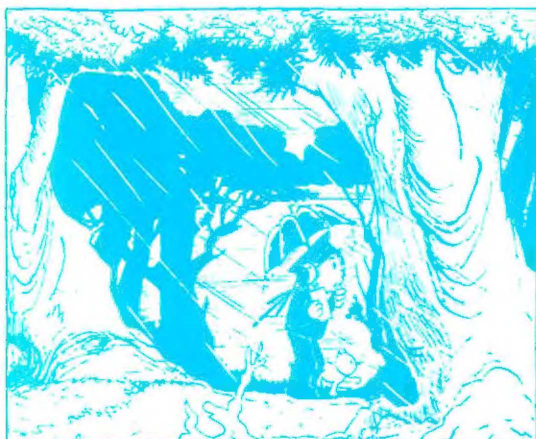
nu ineens dacht, dat het olifantje hem ongeluk bezorgde. Bijgeloof natuurlijk."
Op dat moment gleed een bediende uit met een schaal vol sappige vruchten. Het rijpe fruit smakte neer op het hoofd van de Grootvizier, wat de man naast hem zo deed lachen, dat hij met de elleboog in het oog van zijn buurman sloeg, die daarop gevoelig met zijn vork in de wang van zijn tafelgenoot prikte.
"Bijgeloof natuurlijk", herhaalde Bram, maar het klonk niet meer, alsof hij zeker van zijn zaak was. . .

IN HET VOLGENDE NUMMER:

BRAMMETJE FOK
en de TOVERLANTAARN

1. Zwoegend door het rulle zand en optornend tegen regenvlagen, die de paraplu teisterden, liepen Bram en zijn vrienden bij het vallen van de avond door een eenzame streek.
"Ik begrijp er niets van", zei Bram. "In die brief stond duidelijk, dat we een nieuwe opdracht zouden krijgen in de herberg, waar de heks uithangt. Maar als ik had geweten, dat die herberg zo ver weg zou zijn, was ik er met dit weer misschien niet eens doorgegaan. Wie verwacht er nu een herberg in het

eenzaamste gedeelte van de streek? "
Hoewel hij het zijn vrienden niet wilde bekennen begon Bram zich langzamerhand af te vragen, of hij toch niet de verkeerde weg had genomen.
Maar Karo ontdekte met zijn scherpe blik plotseling een lichtje tussen het geboomte.
"Ik zie daar wat, dat zou best die herberg kunnen zijn."
"Laten we het hopen", zei Bram en hij versnelde de pas. "Dan kunnen we eindelijk wat warms drinken en ons drogen."

UITGEVERIJ „SARI" B.V.
Postbus 96 - Ridderkerk